

РЕШЕНИЕ

№ 11801

гр. София, 06.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 160 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ

при участието на секретаря БОРЯНА М. ТОШЕВА
като разгледа докладваното от СВЕТОСЛАВ Т. СПАСЕНОВ Гражданско дело № 20231110106569 по описа за 2023 година

Производството е образувано по искова молба вх. № 32352/06.02.2023 г., подадена от името на ф ООД, ЕИК ***** срещу г, ЕИК *****, с която са предявени обективно кумулативно съединени осъдителни искове, както следва: 1/ иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 3575,34 лева, представляваща незаплатена цена на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата и 2/ иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща законна лихва върху всяка от сумите по фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., считано от датата на плащане, посочена във всяка от горепосочените фактури до датата на

предявяване на исковата молба в съда.

С разпореждане № 17351/07.02.2023 г., постановено по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съдът е оставил без движение искова молба вх. № 32352/06.02.2023 г., подадена от името на ф ООД, ЕИК ***** срещу г, ЕИК *****, като е указал на ищеца, в едноседмичен срок от получаване на препис от разпореждането, да поправи допуснатите нередовности на исковата молба, като уточни претенциите си за лихва за забава върху претендираните главници, като посочи конкретен период, за който същите се претендират /с конкретно посочване на начална и крайна дата/, като посочи всяка една от сумите, претендирани като лихва за забава върху претендираните в производството главници, които като сбор формират общо претендираната сума от 3575,34 лева /т.е. да посочи конкретната сума за лихва за забава, която се претендира върху всяка от претендираните с исковата молба главници и да се посочи конкретен период, за който всяка от претендираните лихви за забава се претендира/.

Препис от разпореждане № 17351/07.02.2023 г., постановено по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав е изпратен за връчване на посочения по делото съдебен адрес за ищеца, а именно: гр. София, ул. Проф. Милко Бичев № 9, офис 2 и е връчен на 27.02.2023 г.

Срокът за изпълнение на указанията е изтекъл на 06.03.2023 г. – понеделник, присъствен ден, като указанията не са изпълнени, нито в предоставения срок, нито към настоящият момент.

Предвид горното и на основание чл. 129, ал. 3 от ГПК, съдът е постановил разпореждане № 37969/24.03.2023 г., с което е върнал искова молба вх. № 32352/06.02.2023 г., подадена от името на ф ООД, ЕИК ***** срещу г, ЕИК *****, в частта по предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сума, представляваща законна лихва върху всяка от сумите по фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., считано от датата на плащане, посочена във всяка от горепосочените фактури до датата на предявяване на исковата молба в съда и е прекратил производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, в частта по предявения иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за

сума, представляваща законна лихва върху всяка от сумите по фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., считано от датата на плащане, посочена във всяка от горепосочените фактури до датата на предявяване на исковата молба в съда.

Производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, е останало висящо по отношение на обективно кумулативно съединените икове с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за сумата от 3575,34 лева, представляваща незаплатена цена на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищецът твърди, че е бил в търговски отношения с ответното дружество, по силата на които между страните в производството били сключени неформални договори за покупко-продажба на стоки – говеждо трупно месо и телешки език, сключени между ф ООД, в качеството на продавач и г, в качеството на купувач. Поддържа се, че във връзка със съществувалите между страните търговски отношения, ответникът поръчал, а ищецът му продал и доставил стоки – говеждо трупно месо и телешки език на стойност от общо 3575,34 лева, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г. Поддържа, че стоките били доставени и предадени на купувача в срок. Твърди се, че към момента на депозиране на исковата молба в съда, ответникът все още не е заплатил в цялост уговорената между страните и дължима от ответника продажна цена по процесните договори за покупко-продажба на стоки и издадените за извършените доставки фактури. Поддържа се, че ответникът е изпаднал и в забава по отношение изпълнение

на задължението си за заплащане на дължимата продажна цена, поради което се претендира и лихва за забава върху претендираната главница, в размер на 228,16 лева за периода 21.10.2021 г. – 01.08.2022 г.

Моли се, за уважаване на предявения иск и за осъждането на ответното дружество да заплати на ищеца сумата от 3575,34 лева, представляваща незаплатена цена на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

Претендират се разноси, както в настоящото исково производство, така и производството по допускане обезпечение на бъдещ иск, предявен за разглеждане в настоящото производство.

В законоустановения срок по чл. 131 ГПК е депозиран отговор на исковата молба. Не се оспорва наличието на търговски правоотношения между страните в производството, с предмет продажба и доставка на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач. Оспорва се размерът на претенцията, като се излагат съображения за осъществена от ищцовото дружество нелоялна търговска практика, изразяваща се в продажба и доставка на процесните стоки на цена по-висока от тази, на която ищцовото дружество предлага същите стоки на други свои съконтрагенти в гр. София. Твърди се, че са извършени плащания по процесните фактури от страна на ответното дружество, които следва да бъдат приспаднати от дължимия по същите фактури размер.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл. 327, ал. 1 от ТЗ – за

осъждането на ответното дружество да заплати в полза на ищеца сумата от 3575,34 лева, представляваща незаплатена цена на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

По отношение на иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, съдът намира следното:

На основание чл. 154 ГПК в тежест на ищеца по иска с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ е да докаже наличието на правоотношение между страните по валиден договор за търговска продажба, по силата на който е изпълнил задължението си за предаване на стоката и в тежест на ответника е възникнало изискуемо задължение за плащане на цена в претендирания размер.

В тежест на ответника и при доказване на горните факти е да докаже погасяването на дълга

Правното действие на твърдените в исковата молба договори за търговска продажба попадат под приложното поле на ТЗ, тъй като се твърди договорното правоотношение да е възникнало между търговци и за тях следва да се прилагат нормативните правила, уредени в ТЗ - арг. чл. 318, ал. 1, ал. 1, във вр. с чл. 286, ал. 1 ТЗ. По това материално търговско правоотношение за ищеца са породени две основни облигаторни задължения - да прехвърли правото на собственост върху описаните в процесните фактури и складови разписки стоки и да предаде тяхното владение на купувача, а за ответника - да заплати уговорената продажна цена и да получи вещите, предмет на договора - арг. чл. 200, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 288 ТЗ.

Договорът за търговска продажба по смисъла на чл. 318 ТЗ е консенсуален и неформален, поради което сключването му предполага постигане на съгласие между продавача и купувача относно съществените елементи на продажбата - стока и цена, без да е необходимо обективизиране на

съгласието в писмена форма. Без значение е начинът на договаряне, същественото е съвпадането на насрещните воли на страните за продажба, за да се приеме, че между страните се учредява валидно облигационно правоотношение. Само наличието на последното не е достатъчно, за да се приеме, че е налице основание за плащане, тъй като основанието ще възникне при изпълнението на договора - с извършване на доставката за продавача ще възникне правото да иска престиране на цената от страна на купувача. В случаите, когато страните са оформили продажбата чрез съставена за целта фактура, фактурата съставлява доказателство за сключването на договора и за породените от него права и задължения, но не е условие за действителността му. Поради неформалния характер на продажбата преценката за сключване на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на фактурата, а следва да се прави с оглед на всички доказателства по делото, в т.ч. и на тези относно предприети от страните действия по изпълнение на договора /получаване на стоката или плащане на цената/, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуването на облигационната връзка.

Съгласно правилата за разпределение на доказателствената тежест, ищцовото дружество следва да установи, че спорното право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на договорни отношения между страните по договор за продажба, изпълнение на задължението на ищеца за непаричната престация - да прехвърли собствеността на продадената вещ и да предаде /достави/ вещта, както и настъпване на изискуемостта на вземането.

По делото не е спорно и се установява от събраните в производството доказателства /включително фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г./, че между страните в производството са налице трайни търговски отношения, с предмет сключени договори за покупко - продажба и доставка на стоки-хранителни продукти. Горното обстоятелство изрично се признава от процесуалния представител на ответника в хода на производството.

Същевременно от събраните по делото доказателства, в това число

фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД, се установява в производството, че страните по делото са били обвързани от валидно възникнали и съществували правоотношения по договори за търговска продажба с предмет стоките – хранителни продукти, посочени във фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД.

Установените въз основа на горепосочените писмени доказателства обстоятелства се подкрепят и от останалия събран по делото доказателствен материал, а именно от заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена, приета и неоспорена от страните в производството съдебно-счетоводна експертиза, което съдът намира, че следва да кредитира, доколкото вещото лице е отговорили ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи, като същевременно не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани от вещото лице в заключението.

От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява по делото, че процесните фактури, с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД, са осчетоводени от ищцовото дружество, като данъчната основа е отчетена като приход, а ДДС е начислен като задължение към бюджета и е внесен от ищеца. От заключението на вещото лице по приетата в производството съдебно-счетоводна експертиза се установява още, че процесните фактури /с изключение на фактура № 15824/06.09.2021 г./, с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД, са осчетоводени от ответното дружество, включени са в дневниците за покупка и са подадени със справка-декларация в ТД на НАП, като от страна на ответното дружество е ползван и данъчен кредит по процесните фактури /с изключение на фактура № 15824/06.09.2021 г./.

От обсъдените по-горе събрани по делото доказателства, се доказва в производството, при условията на пълно и главно доказване, наличието на

валидно съществувало между страните по делото договорно правоотношение, по силата на което ищцовото дружество се е задължило да продаде и достави на ответника стоки – хранителни продукти /фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД/ срещу поето от ответното дружество задължение за заплащане на уговорената между страните цена.

Съдът намира, че е доказана и изправността на ищцовото дружество по отношение поетите по процесното договорно правоотношение задължения, т.е. проведено е пълно и главно доказване на обстоятелството, че ищецът е прехвърлил на ответника собствеността върху стоките, предмет на процесния договор за търговска продажба и е предал стоката на купувача по договора /„ГиГ-77“ ЕООД/. Това обстоятелство се установява от събраните по делото доказателства, в това число фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД и заключението на вещото лице по допусната, приета и неоспорена от страните по делото съдебно-счетоводна експертиза.

По делото се установи, при условията на пълно и главно доказване, че процесните фактури са получени от ответното дружество и са осчетоводени от последното, което на самостоятелно основание представлява признание на задължението по фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г, фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД. В тази връзка, следва да се посочи, че трайно установена е практиката на ВКС, че фактурите отразяват възникналото между страните правоотношение и с осчетоводяването им от ответното дружество, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит, представляват недвусмислено признание на задължението по тях. Съгласно непротиворечивата практика на ВКС, обективирана в решение № 46/27.03.2008 г. по т. д. № 454/2008 г., решение № 96/26.11.2009 г. по т.д. № 380/2008 г., решение № 42/15.04.2010 г. по т. д. № 593/2009 г. и др., е

обосновано становище, че фактурата може да се приеме като доказателство за сключен договор, ако отразява съществените елементи от съдържанието на сделката - вид на предоставената услуга, стойност, начин на плащане, имена на страните, респ. на техните представители, време и място на сключване на договора. Според други решения на ВКС, а именно - решение № 211/30.01.2012 г. по т. д. № 1120/2010 г., II ТО, решение № 109/07.09.2011 г. по т.д. № 465/2010 г., II ТО, решение № 92/07.09.2011 г. по т. д. № 478/2010 г., II ТО, решение № 30/08.04.2011 г. по т. д. № 416/2010 г., I ТО, решение № 118/05.07.2011 г. по т. д. № 491/2010 г. на II ТО, решение № 71/08.09.2014 г. по т. д. № 1598/2013 г. на II ТО, фактурите отразяват възникналата между страните облигационна връзка и осчетоводяването им от търговското дружество -ответник, включването им в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по тях по смисъла на ЗДДС, представлява недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. Нещо повече, според приетото в решение № 42/2010 г. по т. д. № 539/2009 г. на II ТО, решение № 92/2011 г. по т. д. № 478/2010 г. на II ТО и решение № 47/2013 г. по т.д. № 137/2012 г. на II ТО, дори да се счете, че издадената фактура е неистинска /неавтентична/ или е останала неподписана за "получател" от купувача по договора за търговска продажба, респ. от възложителя по договор за изработка, тя може да послужи като доказателство за възникване на отразените в нея задължения, ако съдържа реквизитите на съществените елементи на конкретната сделка, отразена е счетоводно от двете страни, както и е ползван данъчен кредит. В решение № 211/2012 г. на ВКС по т. д. № 1120/2010 г. на II ТО е посочено още, че само по себе си отсъствието на изискуеми от Закона за счетоводството реквизити във фактурата, не е основание за отричане на продажбеното правоотношение, тъй като поради неформалния характер на продажбата, преценката за сключването на договора не следва да бъде ограничавана само до съдържанието на същия този документ, а е необходимо да се направи с оглед на всички доказателства по делото, вкл. и на тези, относно предприети от страните действия, които при определени предпоставки могат да се разглеждат като признания за съществуващата облигационна връзка, като вписването на фактурата в дневниците за продажба и покупки на продавача и купувача, отразяването на стойността ѝ в справки-декларации и ползването на данъчен кредит по нея, са обстоятелства, несъмнено релевантни за

възникването на продажбеното правоотношение, по повод на което тя е била съставена. Същите тези действия по отразяване на фактурата в счетоводството на ответното дружество, включването ѝ в дневника за покупко-продажби по ДДС и ползването на данъчен кредит по същата, съответно превеждането на дължимия във връзка с продажбата ДДС от купувача по сметка на продавача, представляват недвусмислено признание на задължението и доказва неговото съществуване. По тези съображения в решение № 30/08.04.2011 г. на ВКС по т. д. № 416/2010 г., I ТО, е прието, че включването на фактурите в регистрите по ЗДДС, отразяването им в счетоводството на получателя чрез заверка на съответния счетоводен регистър и приспадането на данъчен кредит по тях, представлява потвърждаване по смисъла на чл. 301 от ТЗ от страна на купувача на действията на лицата, подписали без представителна власт процесните фактури и складови разписки за изписване.

Същевременно не е спорно по делото и изрично се признава от представителя на ответното дружество, че стоките, предмет на фактура № 15824/06.09.2021 г., са предадени на представител на ответното дружество, респективно са били получени от последното.

От заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза се установи в производството, че неплатената част от задължението на купувача по процесните фактури е в размер на 2415,94 лева. Действително от заключението на вещото лице се установява, че в счетоводството на ответника е отразено, че незаплатената част от процесните фактури е в размер на 1802,61 лева, но от вещото лице изрично се посочва, че коректното счетоводно записване е това извършено в счетоводството на ищеца, като формирането на неплатеното задължение по процесните фактури е подробно посочено от вещото лице в т. 1 на л. 2 от заключението. Съдът намира, че следва да кредитира заключението на вещото лице по допуснатата, изготвена и приета в производството съдебно-счетоводна експертиза, доколкото вещото лице е отговорило ясно, обосновано и в пълнота на поставените задачи и не възниква съмнение относно правилността на изводите, обективирани от вещото лице в заключението. Заключението на вещото лице не е оспорено и от нито една от страните в производството.

Следователно се налага извод, че неплатеният остатък от продажната цена на процесните стоки по фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД, е в размер на 2415,94 лева.

Предвид гореизложеното, настоящият съдебен състав намира, че предявеният иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ се явява основателен и доказан до размера от 2415,94 лева, като ответното дружество следва да бъде осъдено да заплати в полза на ищеца сумата от 2415,94 лева, представляваща незаплатена цена на стоки – хранителни продукти по неформални договори за покупко-продажба, сключени между между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която сума са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., с доставчик „ф“ ООД и получател „ГиГ-77“ ЕООД, ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата.

По отношение разпределението на отговорността за разноси в производството пред СРС:

С оглед изхода на спора право на разноси в настоящото производство имат и двете страни в производството.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в настоящото производство, както следва: 1/ за заплатена държавна такса в исковото производство в размер на 143,00 лева; 2/ за заплатен депозит за вещо лице по съдебно-счетоводна експертиза в размер на 400,00 лева и 3/ за заплатено адвокатско възнаграждение в исковото производство в размер на 400,00 лева.

При извършена проверка на документите по делото, съдът констатира, че от ищеца не са представени доказателства за внесена държавна такса за разглеждане на предявения иск. Дължимата сума за държавна такса за разглеждане на иска, предмет на настоящото производство, следва да бъде разпределена между страните, съобразно изхода на спора /т.е. съобразно

уважената, респективно отхвърлена част от претенцията.

Ищецът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от 46,37 лева, представляваща дължима държавна такса в производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от предявения иск.

Ответникът следва да бъде осъден да заплати в полза на бюджета и по сметка на Софийски районен съд сумата от 96,64 лева, представляваща дължима държавна такса в производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявения иск.

От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 с-в, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 400 лева, без да са представени доказателства, че такива действително са извършени. Не е представен и договор за правна защита и съдействие, касаещ производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, ГО, 160 с-в. Следователно се налага извод, че по делото не са представени доказателства, че така договореното възнаграждение е заплатено от ищеца.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение в настоящото производство са действително извършени, то такива не следва да му бъдат присъждани.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6, сумата от 270,29 лева, представляваща разноси в исковто производство по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените иски.

От ищеца се претендират и разноси във връзка с проведено от ищеца

производство по обезпечаване на исковите, предмет на разглеждане в настоящото производство, както следва: 1/ сумата от 40,00 лева, представляваща заплатена държавна такса в производството по обезпечение на бъдещ иск, предмет на разглеждане в производството по гр.д. № 68824/2022 г. по описа на СРС, ГО, 82 състав; 2/ сумата от 350,00 лева, представляваща заплатено адвокатско възнаграждение в производството по обезпечение на бъдещ иск, предмет на разглеждане в производството по гр.д. № 68824/2022 г. по описа на СРС, ГО, 82 състав.

Съгласно разясненията, дадени в т.5 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, отговорността за разноси при обезпечаване на иска се реализира при постановяване на решението (по обезпечения иск), с което се разглежда спора по същество и съобразно неговия изход. При изложеното, именно настоящият състав е компетентен да се произнесе по искане за присъждане на разноси във връзка с проведено от ищеца производство за обезпечаване на иска.

Доказателства за действителното извършване на разноси в производството по обезпечение на бъдещ иск са налични единствено по отношение на заплатената държавна такса в размер на 40,00 лева. От името на ищеца своевременно е направено искане за присъждане на разноси в производството по гр.д. № 68824/2022 г. по описа на СРС, ГО, 82 състав,, а именно за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 350 лева, без да са представени доказателства, че такива действително са извършени. В представения по делото договор за правна защита и съдействие от 13.12.2022 г. /л. 40 от делото/ е посочено, че договореното възнаграждение е в размер на 350 лева, без в договора да е посочен начин на плащане, респективно без в същия да е налице отбелязване в графата „платена сума“, от каквото отбелязване да може да се направи извод, че уговореното адвокатско възнаграждение е заплатено от клиента на адвоката, респективно, че разноси за заплатено адвокатско възнаграждение действително са платени от ищеца. Следователно се налага извод, че по делото не са представени доказателства, че така договореното възнаграждение е заплатено от ищеца.

Съгласно задължителните за съдилищата тълкувателни разяснения, дадени в т. 1 от Тълкувателно решение № 6/2012 г. от 06.11.2013 г., постановено по тълк. дело № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС само, когато е

доказано извършването на разноси в производството, те могат да се присъдят по правилата на чл. 78 ГПК. Ето защо и доколкото по делото не са представени доказателства, че претендираните от ищеца разноси за адвокатско възнаграждение в производството по гр.д. № 68824/2022 г. по описа на СРС, ГО, 82 състав, са действително извършени, то такива не следва да му бъдат присъждани.

Предвид всичко гореизложено, съдът намира, че на основание чл. 78, ал. 1 ГПК ответникът г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6, сумата от 27,03 лева, представляваща разноси във връзка с проведено от ищеца производство по обезпечаване на исковите, предмет на разглеждане в настоящото исково производство.

От името на ответника не е релевирано искане за присъждане на разноси в настоящото производство и не са представени доказателства за действителното извършване на такива разноси, поради което в полза на ответното дружество не следва да се присъждат разноси в исковото производство по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав.

Така мотивиран, Софийски районен съд, II ГО, 160 състав

РЕШИ:

ОСЪЖДА г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6, на основание чл. 327, ал. 1 ТЗ, сумата от **2415,94 лева**, представляваща незаплатена цена на стоки /говеждо трупно месо и телешки език/ по неформални договори за покупко-продажба, сключени между ф ООД, ЕИК *****, в качеството на продавач и г, ЕИК *****, в качеството на купувач, за която са издадени фактури, както следва: фактура № 142965/27.05.2021 г., фактура № 15024/08.07.2021 г., фактура № 15824/06.09.2021 г., фактура № 16754/01.11.2021 г., фактура № 16987/15.11.2021 г., фактура № 17317/02.12.2021 г. и факура № 17377/06.12.2021 г., ведно със законна лихва върху горепосочената сума, считано от 06.02.2023 г. до окончателното изплащане на сумата, **КАТО**

ОТХВЪРЛЯ предявения иск с правно основание чл. 327, ал. 1 ТЗ за разликата над уважения размер от 2415,94 лева до пълния предявен размер от 3575,34 лева.

ОСЪЖДА г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **270,29 лева**, представляваща разноси в исковто производство по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявените искове.

ОСЪЖДА г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, следва да бъде осъден да заплати в полза на ищеца ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, сумата от **27,03 лева**, представляваща разноси във връзка с проведено от ищеца производство по обезпечаване на исковете, предмет на разглеждане в настоящото исково производство.

ОСЪЖДА г, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: *****, да заплати сумата **46,37 лева**, представляваща дължима държавна такса в производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на отхвърлената част от предявения иск.

ОСЪЖДА ф ООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***** ет. 3, ап. 6 да заплати сумата **96,64 лева**, представляваща дължима държавна такса в производството по гр.д. № 6569/2023 г. по описа на СРС, II ГО, 160 състав, съразмерно на уважената част от предявения иск.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Препис от решението да се връчи на страните!

Съдия при Софийски районен съд: _____